

EBRUCU

Yaşlı adam fırçasını boya kavanozuna batırdı. Fırçadaki fazla boyayı kavanozun kenarına sıyırdı. Hızlı ama sakın hareketlerle fırçayı diğer elinin işaret parmağına vurmaya başladı. Bir, iki, üç... İşte ilk damla suyun üstüne düştü. Düşen boya damlası suyun üzerinde salınarak açıldı. Adam hareketlerindeki ahengi hiç bozmadan elini teknenin üzerinde gezdiriyordu. Düşen her damla büyük bir edayla suyun yüzeyindeki yerini alıyordu. Kısa süre içinde teknenin yüzeyi siyah bulutlarla kaplanmıştı sanki.

Sonra eline başka bir kavanoz aldı. Fırçasını bu kez kırmızı boyaya batırdı. Yine kavanozun kenarına sıyırp başladı tekneye boyayı atmaya. Tekneye düşen kırmızı boya damlacıkları küstah bir tavırla siyah boyayı iterek kendilerine yer açıyorlardı. Siyah boyalar bir anda neye uğradıklarını şaşırmış gibi kenara çekiliverdiler. Ama sonra onlar da kırmızıları itmeye başladılar. Kırmızılar toparlanmak zorunda kaldı. Teknedeki kısa süreli mücadele bitmiş gibiydi. Şimdi siyah boya, kırmızı damlaların etrafını

kuşatıyordu. Kavgayla başlayan bir arkadaşlığın resmi vardı sanki teknede. Mükemmel bir ikili!

- Bunun üstüne Lahor çividi iyi gider, dedi yaşlı adam.

Elini gece mavisini bir kavanoza uzattı. Lahor damlacıkları düşmeye başlayınca teknedeki sükûnet de bozuldu. Boyalar hareketlendi. Suyun yüzeyinde bir savaş mı vardı, yoksa boyalar dans mı ediyordu?

- İşte bu, dedi yaşlı adam kendi kendine. Sadece bu anı görmek için yapıyorum bu işi.

Sümbüller, menekşeler, papatyalar... Neler neler yapmıştı bu teknede! Hepsinin yeri farklıydı onun için. Ama ille de battal ebru. Renk renk boyaları birbiri üstüne atarken yıllarca gönlünde tuttuğu tüm duyguları aktarıyordu teknenin üzerine. Fırçayı vuruşundaki ahenk, ustalığıyla birleştğinde tüm gizli duyguları suyun üzerinde bir anda görünür oluyordu.

Kâğıdı tekneye yatırdı. Elini, okşar gibi gezdirdi kâğıdın üzerinde. Nefesini tuttu ve kâğıdı köşesinden kaldırmaya başladı. Kalbi yine hızlı hızlı atmaya başladı. Binlerce kez yapmıştı bu işi. Ama her seferinde aynı heyecanı duyuyordu. Teknede gördüğünü kâğıtta da görebilecek miydi acaba?

Kâğıdı yavaş yavaş teknenin kenarına sıyırdı. Ürkek, kaçamak bir bakış attı önce. Her şey yolunda görünüyordu.

Akmamıştı boyalar kâğıttan. İşte ebrusu karşısındaydı. Ebrulu kâğıdı severken,

- Kurusun, bu senin, dedi yanındaki küçük kıza.

Deminden beri hiç kımıldamadan onu seyrediyordu. Ne zaman gelmişti, nasıl girmişti içeriye? Fark etmemişti bile. Kafasını kaldırdığında meraklı bakışlarıyla karşılaşmış, hiç konuşmadan işine devam etmişti. Küçük kız “Gerçekten mi?” derken gözlerindeki pırıltı en az ebru kadar güzeldi.

Hatice IŞILAK

